

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

navrhovatel: **TEXTONNIA CZECH, spol. s r. o.**, IČ 642 56 481
se sídlem Kostelecká 416, 549 31 Hronov
zastoupený Vojtěchem Grundmanem, advokátem ev. č. ČAK 18575
sídlem 28. října 767/12, Praha 1 110 00

proti
odpůrci: **Město Hronov**
se sídlem náměstí Československé armády 5, 549 31 Hronov
zastoupenému Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, advokátem
se sídlem Teplého 2786, Pardubice

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy města Hronov č. 1/2025 o stanovení místního koeficientu pro výpočet daně z nemovitých věcí pro vymezené nemovité věci na území města, vydaného na základě usnesení Zastupitelstva města Hronov č. 3/2025 ze dne 25. června 2025,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Zastupitelstvo odpůrce schválilo usnesením č. 3/2025 ze dne 25. června 2025 Opatření obecné povahy města Hronov č. 1/2025, kterým se stanoví místní koeficient pro vymezené

nemovité věci na území města (dále také „opatření“). Opatření stanoví místní koeficient ve výši 5,0 pro výpočet daně z nemovitých věcí u výčtem uvedených pozemků a zdanitelných staveb v katastrálním území Hronov [648370] a v katastrálním území Zbečník [648396]. Dotčenými nemovitými věcmi jsou podle výroku opatření pozemky parc. č. 253; par. č. 285; parc. č. 286; parc. č. 287/1; parc. č. 250 (označení zdanitelných staveb); par. č. 251 (označení zdanitelných staveb); parc. č. 252 (označení zdanitelných staveb); par. č. 272/2 (označení zdanitelných staveb); parc. č. 272/10 (označení zdanitelných staveb); par. č. 273/1 (označení zdanitelných staveb); par. č. 274 (označení zdanitelných staveb); par. č. 277 (označení zdanitelných staveb); parc. č. 278 (označení zdanitelných staveb) v k. ú. Hronov a pozemky parc. č. st. 586 (označení zdanitelných staveb); parc. č. 1212/34 v k. ú. Zbečník. Všechny nemovité věci takto zatížené koeficientem jsou ve vlastnictví navrhovatele.

2. Navrhovatel uplatnil proti návrhu opatření námitky, které odpůrce v opatření zamítl.

3. Daňovým platebním výměrem č. j. 1318624/26/2709-00460-606513 ze dne 18. 6. 2026 příslušný finanční úřad stanovil navrhovateli daň za zdaňovací období 2026 za jednotlivé nemovité věci v katastrálním území Hronov a Zbečník uvedené v opatření již s přihlédnutím k místnímu koeficientu 5. Takto stanovená daň činila 4 204 342 Kč.

I. Návrhová argumentace

4. Z platné judikatury dle navrhovatele plyne, že soudní přezkum se má soustředit na to, zda z odůvodnění opatření a z vypořádání námitek plyne přezkoumatelné, objektivní, racionální a nediskriminační kritérium výběru právě vymezených nemovitých věcí. Pokud obec tato kritéria nevyjeví, případně je vyjeví vnitřně rozporně, nelze přezkoumat dodržení zákazu svévole a zásady rovnosti.

Nezákonné zahrnutí pozemků

5. Napadené opatření je nezákonné, protože se vztahuje i na pozemky, u nichž zákon o dani z nemovitých věcí stanovení místního koeficientu prostřednictvím opatření obecné povahy nepřipouští. Sám odpůrce v odůvodnění opatření uvádí, že *„v rámci tohoto opatření obecné povahy jsou uvedeny i některé pozemky, které se řadí do skupin vybraných zemědělských pozemků [§ 5a odst. 1 písm. a) zákon o dani z nemovitých věcí], trvalých travních porostů [§ 5a odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí] nebo nevyužitelných ostatních ploch [§ 5a odst. 1 písm. g) zákona o dani z nemovitých věcí]“*. Současně odpůrce výslovně připouští, že „pro pozemky z těchto skupin nelze obecně stanovit místní koeficient prostřednictvím opatření obecné povahy“. Odpůrce tedy sám identifikoval zákonnou překážku [§ 12 odst.2 zákona o dani z nemovitých věcí], která brání tomu, aby byly tyto pozemky do opatření zahrnuty. Odpůrce se tuto zákonnou překážku pokouší překlenout tvrzením, že evidovanému zařazení pozemků neodpovídá jejich faktický stav a že daňové zatížení by mělo vycházet z faktického, nikoliv evidovaného stavu. Takový postup však nemůže obstát. Odpůrce není oprávněn v řízení o vydání opatření obecné povahy jednostranně nahrazovat evidovaný stav pozemků vlastní skutkovou kvalifikací a tím rozšiřovat zákonné zmocnění k vydání opatření. Pokud má odpůrce za to, že evidence v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnému stavu, má využít postupy k tomu určené právním řádem. Nemůže však pro účely stanovení místního koeficientu vytvořit vlastní kvalifikaci pozemků a na jejím

základě zatížit místním koeficientem i pozemky, u nichž zákon takový postup výslovně vylučuje.

6. Odkaz odpůrce na údajné nesplnění notifikační povinnosti vlastníka podle katastrálního zákona je v tomto řízení bez významu. I kdyby navrhovatel porušil povinnost podle katastrálních předpisů, nemohlo by to založit pravomoc odpůrce stanovit místní koeficient opatřením obecné povahy pro pozemky, u nichž zákon takovou možnost vylučuje. Jiný výklad by znamenal, že obec může zákonnou výluku obejít pouhým konstatováním, že evidovaný stav podle jejího názoru neodpovídá skutečnosti. Tím by se zákonné omezení působnosti opatření obecné povahy stalo fakticky bezvýznamným. Takový postup je v rozporu s principem legality veřejné správy, podle něhož může veřejná moc činit jen to, co jí zákon umožňuje, a pouze v mezích a způsobem, který zákon stanoví.

7. V rozsahu, v jakém opatření stanoví místní koeficient pro pozemky zařazené do skupin vybraných zemědělských pozemků, trvalých travních porostů nebo nevyužitelných ostatních ploch (pozemek parc. č. 253 v k.ú. Hronov a 1212/34 v k.ú. Zbečník), je proto opatření v rozporu se zákonem. Tato vada současně potvrzuje i dále popsanou obecnou nepřezkoumatelnost opatření, neboť odpůrce nevymezil okruh dotčených nemovitých věcí na základě jasného zákonného a přezkoumatelného kritéria, nýbrž na základě vlastní, blíže nedoložené úvahy o údajném faktickém stavu pozemků.

Vady odůvodnění opatření

8. Napadené opatření nesplňuje výše uvedené judikaturní požadavky. Odpůrce sice uvádí řadu obecných důvodů, zejména veřejný zájem, ochranu životního prostředí, veřejného zdraví, pohodu bydlení, estetiku města, kompenzaci externalit a potřebu příjmů města. Tyto důvody však samy o sobě nevysvětlují rozhodující otázku: proč byly maximálním místním koeficientem zatíženy právě a pouze nemovité věci navrhovatele, a nikoliv jiné srovnatelné nemovité věci na území města, tj. výrobní areál Wikov MGI a.s. v ulici Kostelecká a výrobní areály v oblasti ulicích Hostovského, Náchodská a Nádražní, zatěžující místní infrastrukturu a produkující imise více než areál navrhovatele; další objekty ve městě ve srovnatelném stavu s nemovitostmi navrhovatele například na pozemcích parc. č. 400/1 a 400/6 vč. budovy, 400/3 a 400/5 vč. budovy v k. ú. Hronov, a na pozemku parc. č. 104/1 vč. budovy v k.ú. Žabokrky.

9. Odpůrce odkazuje na pojmy brownfield, chátrající stavby, skladování materiálu, provoz vozidel, zarostlé pozemky, podnikatelské užívání, polohu ve městě, estetický dojem, zátěž infrastruktury a původ externalit. Neurčuje však, které z těchto hledisek je rozhodné, jakou má váhu, jak bylo ověřeno a jak se vztahuje ke každé konkrétní dotčené nemovité věci.

10. Opatření má přitom fakticky individuální dopad, neboť se vztahuje výlučně na nemovité věci jednoho vlastníka. Takový postup není vyloučen, pokud by byl navrhovatel jediným faktickým adresátem opatření na základě aplikace nezávisle stanovených a řádně odůvodněných objektivních kritérií. Vyžaduje však obzvlášť přesvědčivé, objektivní a přezkoumatelné odůvodnění, které vyloučí svévoli a diskriminaci. Napadené opatření tyto podmínky nesplňuje.

11. Odpůrce používá pojem „brownfield“, avšak neprokazuje, že vymezené nemovité věci naplňují definiční znaky brownfieldu. Podle veřejné části Národní databáze brownfieldů

nejsou předmětné pozemky navrhovatele vedeny jako brownfield, na rozdíl od areálu bývalé slévárny v Hronově – Žabokrcích. Tento brownfield zanesený v databázi však město nezahrnulo pod opatření. Kategorie brownfieldu tedy zřejmě nemohla být rozhodující pro vymezení adresátů opatření.

12. Za dostatečné kritérium nelze považovat ani tvrzení o podnikatelském charakteru navrhovatele. Na území města působí i jiné podnikatelské subjekty. Pokud by rozhodným kritériem mělo být podnikání nebo ziskový charakter subjektu, muselo by se opatření vztahovat i na další podnikatelské nemovité věci, případně by muselo jasně vysvětlit, proč právě nemovité věci navrhovatele představují odlišnou a významnější zátěž. To se nestalo.

13. Odůvodnění je vnitřně rozporné ve vztahu k využívání areálu. Odpůrce na jedné straně tvrdí, že vymezené nemovité věci jsou dlouhodobě aktivně nevyužívané ke svému účelu a že vlastník o ně nejeví zájem. Na druhou stranu však uvádí, že na pozemcích je provoz motorových vozidel, roznášení prachových částic na pozemní komunikace a zvýšené nároky na dopravní infrastrukturu. Tato tvrzení se vzájemně vylučují a nemohou být současně obě pravdivá. Skutkově nepodložené je také tvrzení o imisích a prachových částicích. Odpůrce neprovedl žádné měření, rozptylovou studii, místní šetření s protokolem, odborné posouzení ani jiné přezkoumatelné zjištění, z něhož by bylo možné dovodit existenci, rozsah a původ údajných imisí PM10 či jiných prachových částic. Pokud odpůrce staví opatření na konkrétních imisích a zdravotních rizicích, musí tyto vlivy doložit alespoň nějakým konkrétním a přezkoumatelným podkladem, z něhož bude vyplývat že areál navrhovatele zatěžuje město imisemi prachovými částicemi více než jiné průmyslové areály ve městě. Omezeně využívaný areál naopak z povahy věci produkuje méně imisí a prachových částic než plně využívaný areál. Vymezit okruh adresátů opatření na základě údajných imisí je nepodložený a nelogický postup.

14. Stejný nedostatek se týká odkazu na veřejné mapové portály a obecné citace WHO. Opatření neobsahuje odkaz na konkrétní snímky, jejich datum, popis, vyhodnocení ani metodiku porovnání. Veřejně dostupná fotografie může nejvýše naznačit vzhled lokality, nikoliv doložit množství prachu, zdravotní riziko, rozsah kontaminace, ohrožení zeleně, náklady města na úklid nebo dopravní zátěž. Z mapového podkladu nelze zjistit ani druh skladovaného materiálu, jeho prašnost, četnost manipulace, intenzitu provozu vozidel, směr a rozsah šíření částic ani příčinnou souvislost mezi stavem areálu a zatížením města.

15. Nepřezkoumatelné je rovněž tvrzení o travinách a plevelech. Odpůrce neuvádí, které konkrétní pozemky mají být zarostlé, jakou vegetací, v jakém rozsahu a jakou veřejnou zeleň či soukromé zahrady mají ohrožovat. Pokud by na některém pozemku skutečně vzniklo konkrétní ohrožení zájmu chráněného zákonem o rostlinolékařské péči, mělo by být řešeno příslušným správním postupem, nikoliv plošným zavedením maximální daňové sazby pro jednoho vlastníka. Totéž platí pro tvrzení o chátrání staveb a ohrožení zdraví či bezpečnosti. Pokud by konkrétní stavba skutečně ohrožovala život, zdraví nebo majetek, lze využít adresné nástroje stavebního práva. Místní koeficient daně z nemovitých věcí nemůže nahrazovat individuální správní řízení o konkrétním porušení právní povinnosti. Odpůrce navíc neuvádí konkrétní skutková tvrzení o tom, které stavby mají být závadné a jaké povinnosti měl navrhovatel porušit.

16. Odpůrce tvrdí, že vymezené nemovité věci působí nevzhledným dojmem a snižují „pozitivní pocit z města“. Takové subjektivní hodnocení však samo o sobě není

přezkoumatelným kritériem pro selektivní daňové zatížení jediného vlastníka na maximální zákonnou hranici.

17. Kritérium umístění areálu navrhovatele u železniční trati též neobstojí, neboť to samo o sobě nemůže být důvodem pro vyšší zdanění, když průmyslové areály z povahy věci bývají často umístěny poblíž železnic. Ostatně i v Hronově se podél železnice nachází celá řada průmyslových objektů (např. v Náchodské a Nádražní ulici).

Nevypořádání námitek

18. Vypořádání námitek navrhovatele je formální a nepřezkoumatelné. Navrhovatel namítal zejména absenci konkrétních podkladů, diskriminační charakter opatření, vnitřní rozpornost odůvodnění a nepřiměřenost postupu odpůrce. Odpůrce však tyto námitky vypořádal převážně obecnými tvrzeními, aniž by věcně reagoval na jejich podstatu.

19. Odpůrce nemohl nedostatky vlastního odůvodnění napravit až vypořádáním námitek. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být již z opatření jako celku zřejmé důvody výroku, podklady a úvahy správního orgánu. Rozhodnutí o námitkách může odůvodnění doplnit, nikoliv nahradit chybějící kritéria výběru dotčených nemovitých věcí.

20. Navrhovatel v námitkách označil konkrétní nemovité věci a areály, které vykazují srovnatelnou nebo vyšší přítomnost kritérií uváděných odpůrcem v opatření. Odpůrce se s těmito příklady nevypořádal systematickým porovnáním, nýbrž pouze paušálně uvedl, že nemají stejné negativní vlivy. Není zřejmé, jaké srovnávací kritérium použil, zda porovnával polohu, stav staveb, rozsah skladování, dopravní zátěž, prašnost, podnikatelské užívání či estetický dopad.

21. Odpůrce nezahrnutí obdobných pozemků ve vlastnictví třetích osob pod režim opatření odůvodnil mimo jiné tím, že na nich „nejsou uloženy takové materiály, u kterých by docházelo k uvolňování prachových částic v takovém rozsahu jako v případě materiálu, který je skladován na nemovitostech ve vlastnictví podatele; to opět dokládá fotografická dokumentace z veřejných mapových portálů.“ Odpůrce však v opatření vůbec neuvedl, o jaké materiály by se mělo jednat a jak dospěl k závěru o uvolňování prachových částic.

22. Odpůrce se nevypořádal ani s tím, že opatření je ve svém dopadu individuální. Přestože zákon umožňuje stanovit koeficient pro vymezené nemovité věci, neznamená to, že město může bez přezkoumatelného odlišení vybrat nemovitosti jediného vlastníka a ostatní srovnatelné nemovitosti ponechat mimo režim opatření. Právě zde se projevuje požadavek objektivních a racionálních kritérií, který NSS výslovně vztáhl i na místní koeficienty stanovované opatřením obecné povahy.

23. Vypořádání námitky diskriminace je nedostatečné. Odpůrce pouze uvedl, že navrhovatelem označené nemovité věci nejsou srovnatelné nebo nemají stejné negativní vlivy. Nevysvětlil však, jaká kritéria srovnatelnosti použil, jaké podklady hodnotil, proč jsou tvrzené rozdíly právně relevantní a proč odůvodňují úplné vyloučení ostatních nemovitostí z opatření.

24. Odpůrce se ve vypořádání námitek omezil na obecný poukaz na podnikatelský charakter navrhovatele. Nijak však nereagoval na námitku, že podnikatelský charakter má na území města řada dalších subjektů, jejichž nemovitosti opatření nezahrnuje.

Za správnost vyhotovení: R. V.

25. Stejně tak odpůrce konkrétně nevypořádal námitky směřující proti skutkovému základu opatření. Nevyložil, z jakých ověřitelných podkladů dovodil existenci imisí, prachových částic, zvýšené dopravní zátěže, ohrožení zeleně, závadného stavu staveb nebo jiných negativních externalit. Pouhý odkaz na veřejné mapové portály a obecná tvrzení nemohou nahradit konkrétní zjištění.

26. Odpůrce nevypořádal ani vnitřní rozpornost své argumentace, když areálu navrhovatele klade k tíži negativní externality spojené s jeho údajným nevyužíváním i negativní externality z provozu, skladování materiálu a pohybu vozidel.

Procesní návrh

27. Napadené opatření je proto nezákonné a nepřezkoumatelné pro své nedostatečné a nesrozumitelné odůvodnění. Neobsahuje jasná, objektivní a racionální kritéria, na jejichž základě byly do maximálního místního koeficientu zařazeny právě nemovité věci navrhovatele; nevypořádává konkrétně námitky navrhovatele; pracuje s vnitřně rozpornými tvrzeními; a podstatné skutkové závěry staví na nedoložených domněnkách.

28. Navrhovatel zdůrazňuje, že nezpochybňuje právo odpůrce využít zákonný institut místního koeficientu pro vymezené nemovité věci. Zpochybňuje však způsob, jakým jej odpůrce použil v tomto konkrétním případě: selektivně, nepodloženě, a s diskriminačním dopadem pouze na jediného adresáta opatření – navrhovatele.

II. Vyjádření odpůrce

29. Pro vyloučení případných námitek navrhovatele o účelovosti opatření 2025 odpůrce zdůraznil, že opatření 2025 bylo vydáno dříve, nežli došlo k vydání rozsudku krajského soudu o návrhu na zrušení opatření 2024, proto obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2026, č. j. 4 Afs 214/2025-42 není pro nyní projednávanou věc zcela přiléhavý. Odpůrce dále konstatoval, že nynější opatření 2025 není zatíženo nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost z důvodu zavedení místního koeficientu i ve vztahu k pozemku par. č. 403/5 v katastrálním území Hronov, neboť tento pozemek nebyl zahrnut do výrokové části, jakož ani není zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, o čemž svědčí nejen rozsah, ale samozřejmě především obsah odůvodnění tohoto opatření.

Námitka nezákonného zahrnutí pozemků do opatření 2025

30. Odpůrce uvedl, že nikterak nesporuje, že pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov a pozemek par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha se způsobem využití zeleň. Tuto skutečnost odpůrce uvedl i v rámci vlastního odůvodnění opatření 2025. I tyto pozemky však nesporně tvoří součást průmyslového areálu. Další nespornou skutečností je fakt, že tyto pozemky jsou využívány odlišným způsobem, než který odpovídá jejich evidenci v katastru nemovitostí. Z vloženého výřezu je seznatelné, že pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov je v současnosti zastavěn stavbami, které však nebyly zaneseny do katastru nemovitostí. Je tak prokazatelnou skutečností, že pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov je minimálně z části využíván způsobem, který neodpovídá v katastru evidovanému způsobu využití. Stejné závěry pak lze učinit i ve vztahu k pozemku par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník. Na tomto pozemku se z části nachází

zpevněná (manipulační plocha) a dále na něj přesahují stavby, které se z většiny nachází na sousedních pozemcích. Pro vyloučení případných pochybností odpůrce uvádí, že se nejedná o žádnou odchylku danou nepřesností zákresu v katastru nemovitostí, neboť hranice pozemků byly zpřesněny. Stejně tak se nemůže jednat ani o přesahy střech, protože předmětné stavby žádné přesahy nemají [pozn. jak ostatně dokládá snímek z roku 2015, který odpůrce přikládá jako přílohu2].

31. Odpůrce je pak toho názoru, že výše zdanění by měla odpovídat skutečnému stavu, a nikoliv formální evidenci, resp. odpůrce se přiklání k nutnosti aplikace materiálního přístupu. Ani v tomto případě se nejedná pouze o úvahy odpůrce, neboť obdobně se k tomuto přístupu v minulosti přiklonil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014-71 - *„Pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí (§ 11 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí je rozhodné skutečné užívání nemovité věci.“* Nesplněním této povinnosti pak vlastník de facto těží z nastalého stavu, kdy nemovitá věc je v katastru nemovitostí vedena způsobem odlišným od faktického stavu.

32. Odpůrce v nynějším vyjádření neuvádí žádné jiné argumenty, než které zmínil ve vlastním odůvodnění opatření. Není tedy možné konstatovat, že by opatření bylo jakkoliv nepřezkoumatelné, a to ať už pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů. Nejedná se tedy o obdobu stavu, který byl odpůrci ze strany Nejvyššího správního soudu v rámci opatření 2024 vytknut.

33. Odpůrce dále poukázal na skutečnost, že námitku nezákonného zahrnutí pozemků do opatření 2025 navrhovatel poprvé uplatnil až v rámci návrhu na zrušení opatření 2025, tedy odpůrce ani nemohl na tuto námitku podrobněji reagovat. Stejně tak tuto námitku nevznesl ani dříve v rámci přezkumu OOP 2024. Bez významu není ani skutečnost, že navrhovatel v této souvislosti nevznáší námitku nepřezkoumatelnosti, kdy přímo namítá pouze nezákonnost v užším slova smyslu. Odpůrce se však žádného nezákonného postupu nedopustil, kdy podrobné zdůvodnění tohoto názoru bylo uvedeno výše.

34. I kdyby zařazení pozemků par. č. 253 v katastrálním území Hronov a par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník skutečně odporovalo právní úpravě, je legitimní otázkou, zdali tímto bylo skutečně zasaženo do práv navrhovatele. Podle názoru odpůrce totiž údajně nesprávné zařazení ještě samo o sobě nemusí znamenat, že daň ve zvýšené výši v kontextu těchto pozemků byla ze strany správce daně skutečně vyměřena. Ustanovení § 12ab odst. 6 zákona o dani z nemovitých věcí užívá slovní spojení, že místní koeficient dle příslušných odstavců se nevztahuje na pozemky zařazené do skupiny vybraných zemědělských pozemků, trvalých travních porostů nebo nevyužitelných ploch. Je tedy otázkou, zdali správce daně dané ustanovení neaplikuje tím způsobem, že k místnímu koeficientu stanovenému u těchto pozemků prostě nepřihlíží. Skutečnost, zda v daném případě byla daň vyměřena i v souvislosti se zmiňovanými pozemky, není v návrhu zmíněna, resp. navrhovatel dle názoru odpůrce neprokázal, že správce daně výslednou daň vyměřil i při zohlednění místního koeficientu u pozemků par. č. 253 v katastrálním území Hronov a par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník. Ačkoliv se odpůrce domníval, že se v daném případě nezákonného postupu nedopustil, kdy důvody tohoto svého hodnocení rozvedl výše, z opatrnosti doplnil, že v případě, že by krajský soud dospěl k jinému názoru, byl by dán důvod pro zrušení OOP 2025 zjevně jen v části zahrnující pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov a pozemek par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník. Opačný závěr by ostatně odporoval zásadě zdrženlivosti, o které odpůrce pojednal již výše.

Za správnost vyhotovení: R. V.

Námitka nedostatečného odůvodnění

35. Odpůrce poukázal na skutečnost, že otázka konkrétní výše stanoveného místního koeficientu je obecně vyloučena z přezkumu ze strany správních orgánů a soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2025, č. j. 1 Afs 82/2025-33 - *„odůvodnění naopak nemusí obsahovat zdůvodnění konkrétní výše koeficientu.“).* Přesto se odpůrce rozhodl přistoupit i k odůvodnění zvolené výše místního koeficientu. Odpůrce oponoval dále tím, že v rámci návrhu na zrušení opatření 2025 navrhovatel zmiňuje stejné subjekty – respektive nemovité věci – které dle jeho názoru mají způsobovat obdobné negativní externality, jež zmínil již ve svých námitkách. Navrhovatelem uplatněné námitky přitom byly řádně vypořádány. Pokud jde o zmiňovaný areál společnosti Wikov MGI, a.s., se sídlem Pod dráhou 1638/7, Holešovice, 170 00 Praha 7, odpůrce konstatoval, že nemovité věci tvořící tento areál neprodukují stejné externality jako nemovité věci tvořící areál navrhovatele. Na nemovitých věcech této společnosti nedochází ke skladování sypkých materiálů jako je tomu v případě navrhovatele, tj. nedochází zde k uvolňování prachových částic (suspendovaných látek PM2,5 a PM10), které by byly dále roznášeny do okolí. K roznášení částic do okolí z areálu navrhovatele dochází jednak povětrnostními podmínkami a jednak vlivem ulpívání prachu na motorových vozidlech, která bez řádného očištění vjíždí na pozemní komunikace. Tuto skutečnost odpůrce prokazuje vybranými fotografiemi ze správního spisu. Takovéto negativní externality však areál společnosti Wikov MGI, a.s. zjevně neprodukuje, což je možné ověřit i v rámci režimu panorama z mapového portálu mapy.com. Areál společnosti Wikov MGI, a.s., na rozdíl od areálu navrhovatele aktivně slouží ke svému původnímu účelu, kdy tento není možné označit za brownfield. Areál této společnosti pak nepředstavuje ani nebezpečí pro své okolí v důsledku pádu částí staveb, neboť tento je udržován v řádném stavu; opět se jedná o významný rozdíl oproti areálu navrhovatele. Neudržované stavby tvořící areál navrhovatele nadto působí značně nevzhledným dojmem, kdy tento aspekt opět není dán v případě areálu společnosti Wikov MGI, a.s. Je přitom zcela zásadní, že všechny tyto důvody odpůrce pouze opakuje z odůvodnění opatření 2025, takže nelze připustit závěr, že by tyto byly navrhovateli neznámé.

36. Vlivem konání navrhovatele dochází v areálu k činnosti, která má přímý vliv na kvalitu ovzduší, a tedy i zdraví obyvatel města. Příčinnou souvislost mezi sníženou kvalitou ovzduší a negativním vlivem na lidské zdraví přitom potvrzují i mezinárodní lékařské studie, na které odpůrce v rámci odůvodnění opatření odkázal. Není potom nikterak důležité, zdali tuto činnost na pozemcích navrhovatele vykonává sám navrhovatel či třetí osoba, které umožnil nemovité věci užívat na základě nájemního vztahu. Navrhovatel nevykonává na předmětných nemovitých věcech řádnou údržbu, dochází tak k postupnému chátrání taveb. Za brownfield se obecně považuje nemovitost – pozemek, objekt, areál – která „není dostatečně využívána, je zanedbána a případně i kontaminována, nelze ji efektivně využívat, aniž by proběhl proces její regenerace, a vzniká jako pozůstatek průmyslové, zemědělské, rezidenční, vojenské či jiné aktivity. Skutečnost, zdali nemovitá věc je nebo není uvedena v Národní databázi brownfieldů, pak není rozhodná pro to, zdali nemovitá věc fakticky naplňuje definici brownfieldu či nikoliv. Navrhovatel se tedy mýlí, jestliže dospívá k opaku.

37. Odpůrce nesporoval, že na území města Hronov se nachází nemovité věci, které jsou zaneseny v Národní databázi brownfieldů, kdy se jedná o areál bývalých sléváren - Areál

slévárny, Žabokrky-Hronov. Důvody nezařazení tohoto areálu do výrokové části opatření 2025 přitom musí být navrhovateli známy, neboť tyto byly uvedeny v rámci odůvodnění opatření 2025, a to ve vztahu k pozemku par. č. 104/1 v katastrálním území Žabokrky, který je součástí areálu. K nestanovení místního koeficientu u tohoto areálu došlo z důvodu, že tento neprodukuje takové externality, které by byly podobné externalitám produkovaným areálem navrhovatele. Předně v daném areálu nedochází ke skladování sypkých materiálů, pročež zde nedochází ke srovnatelnému zvyšování prašnosti a obdobnému znečišťování pozemní komunikace. Významnou skutečností je i umístění tohoto areálu, kdy se tento nachází mimo město. Naopak areál navrhovatele je situován de facto ve středu města Hronov. V daném případě je tedy zcela očividné, že areál sléváren neprodukuje srovnatelné externality jako areál navrhovatele.

38. Odpůrce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 11. 9. 2025, č. j. 73 A 3/2025-65: *„Požadavky navrhovatele na zpracování znaleckých posudků, odborných studií, či prokazování frekvence údržby a oprav pozemních komunikací, po nichž se pohybují nákladní vozidla přivážející materiál do předmětného areálu, považuje krajský soud shodně s odpůrkyní za přemrštěné a vedoucí k praktické neaplikovatelnosti institutu OOP ke stanovení místního koeficientu. Naopak využití podkladů zpracovaných v průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí, či jakýchkoli jiných správních procesů, se jeví jako přiléhavé a zcela dostačující, stejně jako argumentace obecně známými skutečnostmi, jakými jsou třeba to, že provoz těžkých nákladních automobilů svážejících dřevní a stavební odpad imituje hluk a prach, může znečišťovat pozemní komunikace, popřípadě tyto poškozovat.“*

39. Navrhovatel neuvádí, že by mu nebylo známo, které pozemky jsou zarostlé. Ostatně těžko si lze představit, že by navrhovatel neměl alespoň základní přehled o stavu svého majetku. Jelikož zarostlé jsou takřka všechny pozemky, a to v rozsahu, na kterém se na nich nenacházejí stavby a manipulační (zpevněné) plochy, považuje odpůrce požadavek navrhovatele pouze za těžko splnitelný. Dále uvedl, že byla-li by připuštěna správnost premisy navrhovatele, je otázkou, pro které negativní externality by obce vůbec mohly místní koeficient stanovit. Je zjevné, že negativní vlivy na pozemní komunikace a veřejné zdraví považuje zákonodárce, jakož i Ústavní soud za racionální a obhajitelné důvody, pro které mohou obce stanovit místní koeficient pro konkrétně vymezené nemovité věci [pozn. srov. důvodová zpráva k zákonu č. 349/2023 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů nebo nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23].

40. Nadto i tato otázka již byla ze strany správních soudů vyřešena, kdy tyto daly za pravdu názorům odpůrce, jak dokládají mimo jiné i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 25. 9. 2025, č. j. 52 A 33/2025-977 a Krajského soudu v Ostravě - pobočka Olomouc ze dne 11. 9. 2025, č. j. 73 A 3/2025-658.

Námitka nevypořádání uplatněných námitek

41. Odpůrce poukázal na skutečnost, že konstantní judikatura zdůrazňuje, že vlastní odůvodnění a odůvodnění rozhodnutí o námitce je nutné vnímat ve vzájemné souvislosti. Podle navrhovatele nemělo ze strany odpůrce dojít k řádnému vypořádání námitky o diskriminačním charakteru opatření 2025. S tímto tvrzením navrhovatele odpůrce striktně nesouhlasí, kdy se touto námitkou podrobně zabýval na str. 8 a 9 napadeného opatření

2025. Odpůrce řádně odůvodnil, v čem shledal rozdíly mezi nemovitými věcmi ve vlastnictví navrhovatele a nemovitými věcmi jiných subjektů.

42. Nesrozumitelnou je dle odpůrce námitka, že postavil výběr nemovitých věcí na kritériu výkonu podnikatelské činnosti. Jak již bylo zmíněno výše, při vydávání opatření obecné povahy bylo ze strany odpůrce přihlédnuto i k tomu, zda jsou nemovité věci využívány za účelem výkonu podnikatelské činnosti, či nikoliv. Nejednalo se však o jediné kritérium, což opět dokládá obsah odůvodnění opatření 2025.

III. Replika navrhovatele

43. Navrhovatel upozornil, že vyjádření vady opatření neodstraňuje. Odpůrce zejména nadále nevysvětluje, proč byly maximálním místním koeficientem zatíženy právě a pouze nemovité věci navrhovatele, a nikoliv jiné srovnatelné nemovité věci na území města.

K absenci přezkoumatelných kritérií výběru

44. Základní vadou opatření zůstává absence jasných, objektivních a přezkoumatelných kritérií výběru dotčených nemovitých věcí. Odpůrce uvádí, že do opatření byly zařazeny pouze nemovité věci, u nichž byla kritéria „kumulativně naplněna“. Ani z této formulace však není zřejmé, jaká kritéria měla být přesně naplněna, jakou měla váhu a jak byla ověřena u jednotlivých nemovitých věcí. Není-li zřejmé, jak odpůrce s jednotlivými kritérii pracoval, nelze přezkoumat, zda výběr dotčených nemovitých věcí byl racionální, nediskriminační a nesvévolný. Odpůrce navíc směšuje kritéria různé povahy: podnikatelské využití, polohu ve městě, údajné skladování materiálu, stav staveb, zarůstání pozemků, estetický dojem, prašnost, kvalitu ovzduší i bezpečnost.

45. Odpůrce ve vyjádření opakovaně zdůrazňuje, že při vydání nového opatření zohlednil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo zrušeno předchozí opatření obecné povahy. Navrhovatel nerozporuje, že odůvodnění nového opatření bylo oproti předchozímu opatření rozšířeno. Tím však nebyly odstraněny vady vytčené Nejvyšším správním soudem. Vyjádření dokládá spíše to, že odpůrce rozšířil argumentaci na podporu již dříve učiněného závěru (zatížit pouze areál navrhovatele), nikoliv že odstranil nedostatky identifikované Nejvyšším správním soudem a objektivními kritérii stanovil okruh adresátů opatření.

K diskriminačnímu výběru a absenci srovnání

46. Odpůrce pouze tvrdí, že jiné areály nejsou s areálem navrhovatele srovnatelné. Nepředkládá však žádnou metodiku porovnání ani objektivní srovnávací kritéria. Typickým příkladem je tvrzení, že jiné nemovité věci „neprodukují srovnatelné externality“. To je pouze závěr odpůrce, nikoliv jeho odůvodnění. Vyjádření nevysvětluje, jak odpůrce porovnal polohu, velikost areálů, stav staveb, dopravní zátěž, prašnost, skladování materiálu nebo podnikatelské využití. Navrhovatel přitom označil konkrétní jiné areály a pozemky, které podle něj vykazují srovnatelné charakteristiky. Odpůrce měl proto vysvětlit, v čem se tyto areály liší a proč tyto rozdíly odůvodňují úplné vyloučení těchto nemovitostí z opatření. Vyjádření nevymezuje, co odpůrce považuje za střed města, podle jakého podkladu tuto polohu posuzoval a proč právě tato okolnost odůvodňuje maximální koeficient pouze u navrhovatele.

K nezákonnému zahrnutí pozemků evidovaných jako zeleň

47. Ve vztahu k pozemkům parc. č. 253 v k. ú. Hronov a parc. č. 1212/34 v k. ú. Zbečník vyjádření potvrzuje podstatu námitky navrhovatele. Odpůrce připouští, že tyto pozemky jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha se způsobem využití zeleň. Přesto je zahrnul do opatření. Odpůrce uvádí, že „výše zdanění by měla odpovídat skutečnému stavu, a nikoliv formální evidenci". Tato argumentace míjí podstatu věci. Předmětem řízení není vyměření daně správcem daně, ale rozsah zákonného zmocnění odpůrce při vydání opatření. Odpůrce není oprávněn vlastní skutkovou úvahou rozšířit okruh pozemků, na které lze místní koeficient opatřením obecné povahy vztáhnout. Pokud má za to, že katastrální evidence neodpovídá skutečnosti, může využít zákonem předvídané postupy k její nápravě. Nemůže však vydat opatření v rozporu se zákonem. Nepřípadný je proto i odkaz na údajné nesplnění notifikační povinnosti vlastníka podle katastrálního zákona. Ani případné pochybení vlastníka v jiné právní oblasti nemůže založit pravomoc odpůrce vydat opatření nad rámec zákonného zmocnění.

K nepřípadné judikatuře o skutečném užívání

48. Odpůrce svou argumentaci opírá o judikaturu týkající se skutečného užívání nemovitých věcí pro účely stanovení daně (bod 31 vyjádření). Tato judikatura se však na tuto věc neaplikuje. V citované judikatuře šlo o otázku, jak má být nemovitá věc posouzena při správě daně. Nynější věc se však týká jiné otázky: zda obec při vydání opatření obecné povahy smí zahrnout pozemky, u nichž zákon místní koeficient prostřednictvím opatření obecné povahy vylučuje. Odpůrce zde zaměňuje působnost správce daně s mezemi své normotvorné pravomoci. Ani materiální přístup ke zdanění nemůže vést k tomu, že obec nahradí zákonné vymezení vlastní úvahou o faktickém stavu pozemku. Takový výklad by učinil zákonnou výluku fakticky bezvýznamnou.

K neprokázaným externalitám

49. Odpůrce nepředkládá podklady, z nichž by bylo možné ověřit rozsah, intenzitu, původ a srovnatelnost těchto údajných externalit. Navrhovatel netvrdí, že obec musí vždy pořizovat rozsáhlé znalecké posudky. Pokud ale odpůrce staví selektivní zatížení jediného vlastníka maximálním koeficientem právě na konkrétní prašnosti, imisích a zdravotních rizicích, musí být alespoň základní skutkový podklad těchto tvrzení přezkoumatelný. Odpůrce označuje požadavek na odborné podklady za „přemrštěný", tím však neodstraňuje důkazní deficit. Fotografie nebo mapové portály mohou zachytit vizuální stav lokality, nikoliv prokázat množství prachu, zdravotní riziko, četnost provozu, původ znečištění nebo vyšší míru zátěže oproti jiným areálům. Odpůrce předpokládá, že tvrzené znečištění pochází právě z areálu navrhovatele, ale tento závěr přezkoumatelně nevysvětluje. Stejně tak neprokazuje, že tvrzené externality jsou intenzivnější než u jiných průmyslových areálů, které opatření nezahrnuje.

K subjektivním a hodnotovým soudům

50. Odpůrce ve Vyjádření opakovaně pracuje se subjektivními a hodnotovými kategoriemi, například s vizuální stránkou areálu, sociální soudržností nebo „psychologickým vnímáním města". Taková hlediska mohou být nanejvýš podpůrná, nemohou však sama o sobě představovat objektivní a přezkoumatelné kritérium pro selektivní zatížení jediného vlastníka maximálním koeficientem. Právě použití těchto neurčitých kategorií potvrzuje,

že odpůrce nedisponoval jasnou metodikou výběru dotčených nemovitých věcí. Ustanovení místního koeficientu pro jediného vlastníka však nemůže stát na dojmu, že určitý areál na někoho může působit hůře než jiné areály.

K nejasnosti rozhodných kritérií využití areálu

51. Vyjádření odpůrce současně argumentuje nevyužíváním původního účelu areálu, jeho zanedbaným stavem a chátráním staveb, ale zároveň i skladováním materiálu, pohybem vozidel a vznikem externalit. Z vyjádření však není zřejmé, které z nich představují rozhodné kritérium pro zařazení nemovitých věcí do opatření, když se vzájemně mohou i vylučovat. Není proto jasné, zda odpůrce považuje za rozhodující nevyužívání areálu, nebo využívání areálu např. ke skladování materiálu a související pohyb vozidel anebo jejich kombinace.

K dodatečnému doplňování důvodů ve Vyjádření

52. Podstatná část vyjádření představuje dodatečné rozvinutí argumentace odpůrce v soudním řízení. Odpůrce nově podrobněji popisuje údajná kritéria, srovnává některé areály a rozvíjí právní úvahy, které však měly být přezkoumatelně obsaženy již v Opatření, případně ve vypořádání námitek. Dodatečné vyjádření nemůže zpětně zhojit nepřezkoumatelnost opatření.

K irelevantnosti následného postupu správce daně

53. Odpůrce ve Vyjádření uvádí, že není jisté, zda správce daně při vyměření daně ke sporným pozemkům skutečně přihlédl (body 36 a 37 Vyjádření). Tato úvaha míří mimo předmět tohoto řízení. Předmětem řízení je zákonnost opatření, nikoliv následné daňové řízení. Je-li určitý pozemek nezákonně zahrnut do výroku opatření, jde o vadu opatření bez ohledu na to, zda a jak správce daně následně k této části výroku přihlédl.

K připuštění možné částečné nezákonnosti opatření

54. Odpůrce v bodě 38 vyjádření uvádí, že pokud by soud dospěl k závěru o nezákonnosti zahrnutí pozemků parc. č. 253 v k. ú. Hronov a parc. č. 1212/34 v k. ú. Zbečník, byl by dán důvod pro zrušení opatření alespoň v této části. Odpůrce tím připouští, že otázka zahrnutí těchto pozemků může mít přímý dopad na zákonnost opatření. Navrhovatel má za to, že tato vada není izolovaná. Naopak dokládá obecný problém opatření: odpůrce vymezil dotčené nemovité věci bez jasných zákonných a přezkoumatelných kritérií, a to i za cenu zahrnutí pozemků bez právního podkladu.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

55. Krajský soud přezkoumal v mezích návrhu opatření obecné povahy v řízení vedeném podle § 101a a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek daných ust. § 51 uvedené právní úpravy.

Podmínky řízení

56. Správní soudnictví je obecně vystavěno na principu poskytování ochrany veřejným subjektivním právům osob (§ 2 s. ř. s.). Navrhovatel v řízení o zrušení opatření obecné

povahy nebo jeho části musí tvrdit, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (§ 101a odst. 1 věta první s. ř. s.).

57. Zásady posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele v řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120: navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. Aktivní procesní legitimace je dána, tvrdí-li navrhovatel logicky, konsekventně a myslitelně možnost dotčení právní sféry příslušným opatřením obecné povahy.

58. Navrhovatel tvrdil a osvědčil, že napadeným opatřením byl stanoven místní koeficient daně z nemovitých věcí ve vztahu ke konkrétně vymezeným nemovitým věcem, jichž je navrhovatel vlastníkem. Navrhovatel tak dle svého tvrzení byl zkrácen na právu platit daň z nemovitých věcí v zákonné výši. Tvrzení o dotčení na právech je z návrhu dostatečně zřejmé a zásah do práv navrhovatele je myslitelný. Navrhovatel je tak aktivně procesně legitimován. Návrh je tedy přípustný.

59. Krajský soud dále zkoumal, zda návrh na zrušení opatření obecné povahy byl podán včas. Návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti; ta v souzené věci nastala 11. 7. 2025 (plyne to ze spisové dokumentace). Návrh na zrušení opatření bylo třeba podat nejpozději 11. 7. 2026; návrh byl podán 1. 7. 2026, tedy včas.

Posouzení důvodnosti návrhu

60. Vzájemný vztah aktivní procesní a aktivní věcné legitimace navrhovatele lze vymezit tak, že aktivní procesní legitimace zakládá přípustnost návrhu, naproti tomu aktivní věcná legitimace zakládá důvodnost návrhu. Zatímco otázkou aktivní procesní legitimace (tedy přípustnosti návrhu) se soud zabývá v rámci zkoumání podmínek řízení, otázka aktivní věcné legitimace (tedy důvodnost návrhu) je věcí samotného meritorního posouzení. Procesní a věcnou legitimaci však v podmínkách správního soudnictví nelze od sebe oddělovat, jedná se o komplementární pojmy, mezi nimiž existuje vzájemná souvztažnost (tvrzení o zkrácení na právech – jeho pravdivost). Tato souvztažnost pak způsobuje, že pokud je aktivní procesní legitimací chápáno (myslitelné) tvrzení o dotčení právní sféry navrhovatele, pak aktivní věcná legitimace musí být dána tehdy, pokud je v řízení zjištěno, že právní sféra navrhovatele byla skutečně dotčena nezákonným opatřením obecné povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264).

61. Ze spisové dokumentace krajský soud zjistil, že dne 25. 4. 2025 byl na úřední desce odpůrce zveřejněn návrh napadeného opatření spolu s výzvou vlastníkům nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, aby podali proti návrhu písemné odůvodněné námitky ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění. Ve spisové dokumentaci je založena fotodokumentace, na níž jsou zachyceny objekty výrobních areálů a souvisejících ploch, se skladovanými sypkými hmotami, znečištěné komunikace, vegetace prorůstající plotem. Proti návrhu na opatření obecné povahy podal navrhovatel námitky datované dnem 19. 5. 2025. Napadené opatření bylo schváleno zastupitelstvem odpůrce na zasedání dne 25. 6. 2025 (usnesení č. 3/2025). Dne 28. 6. 2025 bylo opatření doručeno správci daně.

Za správnost vyhotovení: R. V.

Právní úprava a judikatura

62. Oprávnění obce stanovit místní koeficient pro výpočet daně z nemovitých věcí plyne ze zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí místní koeficient ve výši od 0,5 do 5,0, a to s přesností nejvýše na jedno desetinné místo, může obec stanovit opatřením obecné povahy vydaným zastupitelstvem obce v případě místního koeficientu pro vymezené nemovité věci. Ačkoliv má obec toto oprávnění, přesto nesmí postupovat diskriminačně a svévolně. V důvodové zprávě k citované novele č. 349/2023 Sb., se uvádí: *Nad rámec výše uvedených možností stanovit místní koeficient obecně závaznou vyhláškou se nově zavádí možnost zavést místní koeficient pro libovolný, nediskriminačním a odůvodněným způsobem stanovený výčet nemovitých věcí opatřením obecné povahy. [...] Uvedený proces je nadto zastřešen principy činnosti správních orgánů, které je tudíž nutné při vydání jakéhokoli opatření obecné povahy, včetně tohoto navrhovaného, respektovat a které představují další ze souboru záruk, které vylučují libovolné jednání obce při stanovení místního koeficientu. Mezi těmito principy je pak třeba zdůraznit především požadavek na proporcionalitu, soulad přijatého řešení s veřejným zájmem a zákaz diskriminace v rámci zákazu zneužití správního uvážení.*

63. Výše citovaný § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí je účinný až od 1. 1. 2025 a do zákona jej vnesla novela č. 349/2023 Sb. Spor týkající se předchozí právní úpravy, tedy zda lze pod jednotlivou část obce zařadit i konkrétně vyjmenované nemovitosti, vyřešil Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23. *Možnost obcí zatížit vyšším zdaněním jen určité nemovitosti je rovněž naplněním ústavního principu samosprávy a subsidiarity politické moci (čl. 8 Ústavy). Jsou to totiž právě místní samosprávy, které mohou efektivně zajistit, aby výše zdanění nemovitostí odpovídala negativním externalitám, které jsou s nimi spojeny v konkrétním místě žití. Možnost do jisté míry individualizovat výši daní z nemovitosti proto sleduje účel zohlednit nerovné zatížení společného prostoru a sdílené infrastruktury v obcích.*

64. Otázce odůvodnění rozdílného místního koeficientu se věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2025, č. j. 1 Afs 82/2025-33. „*V odůvodnění opatření obecné povahy je třeba srozumitelně vyjevit kritéria, na jejichž základě obec vymezila nemovité věci s koeficientem (§ 12 odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Odůvodnění naopak nemusí obsahovat zdůvodnění konkrétní výše koeficientu.*“ Soud také v bodě 46 dodal, že s ohledem na zákonné omezení maximální možné výši místního koeficientu 5,0 je rdousící efekt místního koeficientu v obecné rovině vyloučen V navazujícím rozsudku ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 Afs 203/2025-55, Nejvyšší správní soud v bodě 20 dále vysvětluje, jak má odůvodnění takového opatření obecné povahy vypadat a o co se může obec opřít. „*Z napadeného rozsudku neplyne automaticky povinnost zadat v každém případě nákladnou odbornou studii za účelem zjištění negativních vlivů. Požadavky zmíněné judikatury totiž lze splnit pouhou logickou a vnitřně nerozpornou úvahou, z níž bude zřejmé, proč se stěžovatel domnívá, že má jedna skupina nemovitostí vyšší negativní vliv na okolí než jiná. Právě výslovné vyjádření této úvahy v odůvodnění totiž správním soudům umožní přezkoumat, zda je rozdílná zátěž důvodná, a nikoliv zvolená náhodně či ze zástupných a nevyjádřených důvodů.*“

65. Následně se k této právní úpravě vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 4. 2026, č. j. 22 Afs 257/2025-71. „*Při přezkumu opatření obecné povahy, kterým se stanoví místní koeficient z nemovitých věcí, včetně požadavků na jeho odůvodnění, je třeba být*

zdrženlivý.“ Jedná se o samostatnou působnost obce, do níž mají správní soudy zasahovat co nejméně [srov. k tomu usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 22/02 ze dne 18. 11. 2002 (U 40/28 SbNU 463)]. Navíc jde o rozhodování obce v daňové oblasti, kde má regulátor velké pole působnosti pro své politické úvahy. Nejvyšší správní soud také potvrdil, že „*soudy mohou vycházet při posouzení návrhu i ze skutečností obecně známých, což může být například fakt, že při činnosti ve velkých průmyslových areálech dochází ke vzniku negativních externalit.*“

<u>*Námitka nezákonného zahrnutí pozemků do opatření*</u>

66. Krajský soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov a pozemek par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha se způsobem využití zeleň. Současně je z obsahu správního spisu a průběhu samotného správního řízení zřejmé, že tyto pozemky tvoří součást průmyslového areálu a jsou využívány odlišným způsobem, než který odpovídá jejich evidenci v katastru nemovitostí.

67. Z obsahu správního spisu je rovněž seznatelné, že pozemek par. č. 253 v katastrálním území Hronov je v současnosti zastavěn stavbami a z části je využíván způsobem, který neodpovídá v katastru evidovanému způsobu využití.

68. Stejné závěry pak vyplývají i v případě pozemku par. č. 1212/34 v katastrálním území Zbečník. Na tomto pozemku se z části nachází zpevněná (manipulační plocha) a dále na něj přesahují stavby, které se z většiny nachází na sousedních pozemcích.

69. Ve vazbě na shora uvedené pak krajský soud ve shodě s názorem odpůrce konstatuje, že výše daňové povinnosti k dani z nemovitostí by měla odpovídat stavu reálnému, neboť formální stav nemůže vystihovat podstatu daně z nemovitostí. Ani v tomto případě se nejedná pouze o úvahy odpůrce, neboť obdobně se k tomuto přístupu v minulosti přiklonil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014-71 - „*Pro účely stanovení sazby daně z nemovitých věcí (§ 11 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí je rozhodné skutečné užívání nemovité věci..... Zákon o dani z nemovitých věcí sazbu daně spojuje s faktickým užíváním; nestanoví tedy sazbu daně ve vztahu k tomu, jak byla stavba povolena, resp. zkolaudována, ale ve vztahu k jejímu faktickému užívání; v rámci podnikatelské činnosti (§ 7 zákona o daních z příjmů) potom dále rozlišuje, o jakou činnost se jedná (zemědělská, průmyslová, ostatní).*“

70. Pokud navrhovatel namítá, že takový postup je v rozporu s principem legality veřejné správy, podle něhož může veřejná moc činit jen to, co jí zákon umožňuje, a pouze v mezích a způsobem, který zákon stanoví, nelze se s tímto názorem ztotožnit.

71. Krajský soud dále poukazuje na to, že odpůrce v opatření svůj postup řádně odůvodnil, když uvedl, že „*Pro vyloučení případných pochybností odpůrce doplňuje, že v rámci tohoto opatření obecné povahy jsou uvedeny i některé pozemky, které se řadí do skupin vybraných zemědělských pozemků [§ 5a odst. 1 písm. a)], trvalých travních porostů [§ 5a odst. 1 písm. b)] nebo nevyužitelných ostatních ploch [§ 5a odst. 1 písm. g)]. Ačkoliv si je odpůrce vědom toho, že pro pozemky z těchto skupin nelze obecně stanovit místní koeficient prostřednictvím opatření obecné povahy, přesto uvedl, že evidovanému zařazení neodpovídá faktický stav těchto pozemků. Odpůrce je toho názoru, že daňové zatížení by mělo vycházet z faktického stavu, a nikoliv ze stavu evidovaného, když tento stav zcela zjevně neodpovídá skutečnosti (k tomu*

přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014-71). Ostatně opačný přístup by musel být rovněž posuzován jako rozporný se zásadami právního řádu, neboť by byl připuštěn stav, kdy by vlastník pozemku neoprávněně těžil z toho, že nesplnil svou zákonnou notifikační povinnost podle § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon"); nesplnění takové povinnosti je přitom přestupkem podle § 57 odst. 2 písm. d) katastrálního zákona.

72. *Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí platí, že místní koeficient ve výši od 0,5 do 5,0, a to s přesností nejvýše na jedno desetinné místo, může obec stanovit opatřením obecné povahy vydaným zastupitelstvem obce v případě místního koeficientu pro vymezené nemovité věci. Stanovení místního koeficientu ve výši 5,0 je tedy souladné s platnou a účinnou právní úpravou. Výše koeficientu byla zvolena především s ohledem na význam negativních externalit, které vymezené nemovité věci přímo či nepřímo ze své povahy způsobují."*

73. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a má zato, že odpůrce svůj postup a závěry řádně odůvodnil.

<u>*Namítané vady odůvodnění opatření*</u>

74. Krajský soud souhlasí s názorem navrhovatele, že podle § 68 odst. 3 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu musí odůvodnění opatření obecné povahy obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

75. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 9. 4. 2026, č.j. 4 Afs 214/2025 – 42 k tomu uvádí, že při stanovení místního koeficientu pro konkrétní nemovitosti musí opatření obsahovat všechny rozhodné důvody výroku, pro které se právě jen ve vztahu k těmto nemovitým věcem stanoví jiný než obecný místní koeficient stanovený obecně závaznou vyhláškou podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí nebo zákonem podle § 12 odst. 3 téhož zákona.

76. Mezi takové důvody náleží také odlišení dotčených nemovitostí od obdobných nemovitostí ve vlastnictví jiných subjektů, na které se místní koeficient nevztahuje. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v důvodové zprávě k zákonu č. 349/2023 Sb., kterým byla zavedena možnost stanovit místní koeficient opatřením obecné povahy, se uvádí, že *„[n]ad rámec výše uvedených možností stanovit místní koeficient obecně závaznou vyhláškou se nově zavádí možnost zavést místní koeficient pro libovolný, nediskriminačním a odůvodněným způsobem stanovený výčet nemovitých věcí opatřením obecné povahy. [...] Uvedený proces je nadto zastřešen principy činnosti správních orgánů, které je tudíž nutné při vydání jakéhokoli opatření obecné povahy, včetně tohoto navrhovaného, respektovat a které představují další ze souboru záruk, které vylučují libovolné jednání obce při stanovení místního koeficientu. Mezi těmito principy je pak třeba zdůraznit především požadavek na proporcionalitu, soulad přijatého řešení s veřejným zájmem a zákaz diskriminace v rámci zákazu zneužití správního uvážení."*

77. V předmětném opatření odpůrce uvedl, že na území města Hronov se nacházejí pozemky s chátrajícími objekty, jakož i pozemky, které naplňují definiční znaky tzv. brownfieldu,

tedy nemovitosti, jež jsou nevyužívané, zanedbané či dokonce i kontaminované. Uvedené nemovité věci kladou zvýšené nároky na životní prostředí, jakož i na zajištění ochrany veřejného zdraví, které je ohrožováno nevhodným stavem chátrajících nemovitostí (staveb). Nadto tyto nemovité věci zapříčiňují vznik stavů, které město musí odstraňovat na své vlastní náklady a ze své iniciativy.

78. Odpůrce dále upozornil, že vlastníci vymezených nemovitostí jsou přitom odpovědní za stav, jakož i činnost, kterou na těchto nemovitých věcí vykonávají osoby, kterým jejich užívání umožnili, a to ať už svým konáním nebo nekonáním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 As 85/2020-41). Nevhodný stav vymezených nemovitých věcí neznamená jenom ohrožování zdraví a bezpečnosti lidí, kteří se zrovna nachází v blízkosti těchto nemovitých věcí (zejména staveb), ale má i dopad do dalších aspektů tak, že opuštěné pozemky zarůstají různými plevely, které ohrožují veřejnou zeleň a soukromé zahrady. V tomto směru se přitom jedná o ohrožení (veřejného) zájmu chráněného zákonem č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči. Vlivem chátrání staveb (resp. materiálu, ze kterého jsou tyto stavby postaveny) dochází i k imisím prachových částic, které tvoří pevnou složku suspendovaných částic (např. suspendované částice PM10). Jelikož jsou vymezené nemovité věci umístěny přímo v obytné zástavbě města, dochází vlivem větru k roznášení prachových částic, které přímo snižují kvalitu ovzduší ve městě. Nízká kvalita ovzduší přitom vede k rozvoji chronických onemocnění, které nejenže snižují kvalitu života, ale často mají i vysoký podíl na smrtnosti lidí v okolí. Ke zdravotním rizikům zapříčiněných nízkou kvalitou ovzduší se opakovaně vyjadřuje i WHO.

79. Odpůrce zdůraznil, že negativní externality vznikající vlivem nemovitých věcí, jakož i jejich dopady, nelze bagatelizovat, neboť tyto významným způsobem ovlivňují zdraví obyvatel města, životní prostředí a pohodu bydlení. Získané finanční prostředky pak bude moci město použít na odstraňování negativních následků (úklid veřejných prostranství, výsadba vhodné zeleně, realizace kompenzačních opatření apod.). Vyšší daní jsou zatíženy v konečném důsledku nemovité věci ve vlastnictví subjektů, které jsou přímými či nepřímými původci zvýšené zátěže životního prostředí a dopravní a technické infrastruktury města. Ze stejného důvodu dochází i ke zvýšení místního koeficientu u nemovitých věcí, které produkují externality, jež zasahují do pohody bydlení.

80. Na základě uvedených argumentů je odpůrce přesvědčen, že není vhodné postihnout stejným daňovým zatížením nemovité věci, které slouží k trvalému bydlení občanů na území města, a nemovité věci, které slouží k výkonu podnikatelské činnosti či jsou z vůle svých vlastníků (nezájmu o ně) ponechány v nevhodném stavu, který je způsobilý ohrozit zdraví lidí a jejich majetek, jakož i ohrozit veřejný zájem na ochraně životního prostředí a jeho jednotlivých složek.

81. Tyto nemovité věci přitom mají i vyšší nároky na infrastrukturu města. Vyšším daňovým zatížením vymezených nemovitých věcí tak město sleduje legitimní cíl, k jehož dosažení užívá přiměřených prostředků. Souladnost tohoto názoru s ústavními principy a základními právy a svobodami potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23. Odpůrce tedy přistoupil ke stanovení místního koeficientu pro výčtem uvedené nemovité věci, které zahrnují jak pozemky označené v souladu s § 12e odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí, tak i zdanitelné stavby, které jsou označeny v souladu s § 12e odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí způsobem, že k

označení pozemku podle odstavce 1 se toto označení vztahuje na všechny zdanitelné stavby nacházející se na pozemku, když je u označení pozemku současně uvedeno, že se jedná o označení zdanitelné stavby. Označené nemovité věci pak tvoří průmyslové areály a další záměry, které svými dopady (provoz, emise, doprava, pohoda bydlení aj.) dopadají na území a občany města, a proto zvýšený koeficient slouží jako jistá kompenzace těchto externalit.

82. Na základě uvedeného lze konstatovat, že odpůrce v obecné linii řádně vymezil, a krajský soud se s těmito názory ztotožňuje, proč vydává předmětné opatření, které stanoví pro určitý podnikatelský subjekt vyšší koeficient pro výpočet daně z nemovitostí. Nevhodný stav nemovitostí ohrožuje zdraví lidí i jejich majetek a způsobuje i vyšší nároky na infrastrukturu města a životní prostředí. Tyto skutečnosti pak mají svůj odraz v uhrazení vyšší daňové povinnosti na straně podnikajícího subjektu.

83. Další námitka navrhovatele směřuje k nemovitostem, které by dle jeho názoru měly být srovnatelně zatíženy místním koeficientem. Konkrétně jde o pozemek par. č. 400/1, pozemek par. č. 400/6, pozemek par. č. 400/3, pozemek par. č. 400/5 v katastrálním území Hronov a pozemek par. č. 104/1 v katastrálním území Žabokrky.

84. K nim odpůrce uvedl, a krajský soud se k těmto závěrům rovněž přiklání, že u těchto nemovitostí není důvodné přistupovat ke stanovení vyššího koeficientu, neboť na nich nedochází ke skladování sypkých materiálů zvyšujícím prašnost v okolí. Tyto nemovité věci se nenacházejí ve středu města jako areál navrhovatele, takže ani negativní externality nemohou dosahovat stejné intenzity jako v případě areálu navrhovatele. Je zřejmé, že nacházejí-li se nemovité věci přímo ve středu města, je nespornou skutečností, že význam produkovaných negativních externalit bude větší, než v případě nemovitých věcí, které se nacházejí mimo obytnou zástavbu. Jelikož areál navrhovatele má mimo jiné negativní vliv na kvalitu ovzduší, znečišťování pozemních komunikací a celkové vnímání města, je zřejmé, že se jedná o negativní externality, u kterých vzdálenost od centra města (obytné zástavby) má významnou roli. Dalšími kritérii byly samotné (produkované) negativní externality.

85. Případná je i připomínka odpůrce, že s kritériem vlivu na kvalitu ovzduší částečně souvisí i případné znečišťování pozemních komunikací prachovými částicemi, neboť tyto jsou silniční dopravou dále roznášeny do okolí, kde opět zapříčiňují snižování kvality ovzduší a celkově městského prostředí. Svou roli sehrává i skutečnost, že nachází-li se ve středu města zchátralý areál, je nesporným faktem, že tento negativně ovlivňuje dojem občanů a návštěvníků města z pobytu ve městě (z kvality prostředí). V kontextu údržby a stavu nemovitostí odpůrce rovněž důvodně zmínil, že zchátralý areál představuje bezprostřední nebezpečí pro své okolí, a to v důsledku možného pádu části stavby.

86. Ve vazbě na shora uvedenou argumentaci odpůrce, s kterou se krajský soud shoduje, nelze konstatovat, že skutečnost, že do opatření byly zařazeny pouze nemovité věci ve vlastnictví navrhovatele, může představovat znak libovůle či diskriminace. Postup odpůrce je souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu obsaženou v rozsudku ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012-57, z něhož vyplývá, že *„zákaz diskriminace je třeba primárně chápat jako zákaz diskriminace v příležitosti, či ještě přesněji, zákaz bezdůvodně nerovného nakládání s různými subjekty ve srovnatelných situacích.“*

Za správnost vyhotovení: R. V.

87. Ve shodě s názorem odpůrce považuje krajský soud požadavek na metodiku porovnání za nedůvodný, když na snímcích jsou zachyceny skutečnosti, které jsou bez jakéhokoliv problému seznatelné. Přisvědčit nelze ani tvrzením navrhovatele, že v daném případě měl odpůrce zajistit provedení odborných měření a vypracování rozptylových studií. Požadavek na zpracování studií či znaleckých posudků právní úprava neobsahuje a rovněž tak nevyplývá ani z příslušné judikatury (nález Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 23/24).

Nevypořádání uplatněných námitek

88. Podle navrhovatele nemělo ze strany odpůrce dojít k řádnému vypořádání námitky o diskriminačním charakteru opatření. Tuto námitku odpůrce striktně odmítl. Vypořádáním námitek se zabýval na str. 8 a 9 opatření. Zde náležitě osvětlil, proč přistoupil ke stanovení koeficientu právě u navrhovatele.

89. Odpůrce ve vazbě na shora uvedené ozřejmil, že každé opatření obecné povahy může mít větší potenciál působit diskriminačně, než by tomu tak bylo u obecně závazných vyhlášek. Možnost stanovení místního koeficientu pro konkrétně vymezené nemovité věci lze považovat za odraz práva obcí, jakožto územních samosprávných celků, rozhodovat o rozvoji spravovaného území (viz nález Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 938/22).

90. Odpůrce dále v opatření uvedl, že zastupitelstvo města nepřistoupilo ke stanovení místního koeficientu pro společnost Wikov MGI, a.s. z důvodu, že její nemovité věci (či její činnost) nemá stejné negativní účinky jako nemovité věci ve vlastnictví navrhovatele. Na pozemcích ve vlastnictví zmiňované společnosti nejsou uloženy takové materiály, u kterých by docházelo k uvolňování prachových částic v takovém rozsahu jako v případě materiálu, který je skladován na nemovitostech ve vlastnictví navrhovatele, což dožil příslušnou fotografickou dokumentací z veřejných mapových portálů (např. Google maps či mapy.cz). Za další důvod označil to, že stavby ve vlastnictví zmiňované společnosti nejsou ve stavu, pro který by tyto bylo možné označit za brownfield jako tomu je tomu v případě navrhovatele.

91. U pozemků par. č. 400/1, par. č. 400/6, par. č. 400/3 a par. č. 400/5 v k. ú. Hronov je rovněž situace odlišná, neboť na těchto taktéž nedochází ke skladování podobných materiálů, které by emitovaly prachové částice do ovzduší. Předmětné pozemky navíc nejsou aktivně využívány ze strany motorové techniky jako v případě nemovitostí ve vlastnictví navrhovatele. Navíc tyto nemovitosti se nenacházejí ve středu města jako nemovité věci ve vlastnictví navrhovatele. K poslední zmiňované nemovité věci - pozemek par. č. 104/1 v k. ú. Žabokrky odpůrce uvedl, že se nenachází ve středu města, kdy sama tato skutečnost již zmírňuje význam negativních externalit.

92. S ohledem na výše uvedené odpůrce konstatoval, a krajský soud se k této argumentaci přiklání, že navrhovatelem zmiňované nemovité věci nemají stejné negativní vlivy na občany města a životní prostředí a jeho jednotlivé složky jako nemovitosti ve vlastnictví navrhovatele.

93. K tomu dále krajský soud podotýká, že odpůrce svoje závěry řádně odůvodnil.

V. Závěr a náklady řízení

Za správnost vyhotovení: R. V.

94. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nezákonné, návrh tedy nebyl důvodný, proto jej soud zamítl podle § 101d odst. 2 s. ř. s.

95. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 s. ř. s. Navrhovatel nebyl ve věci úspěšný, na náhradu nákladů řízení proto právo nemá. Odpůrce měl ve věci plný úspěch. Byl zastoupen advokátem, navrhoval, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, protože je relativně malým městem, které není vybaveno potřebným právním aparátem pro zastupování v obdobných komplikovaných řízeních. Krajský soud návrh posoudil a dospěl k závěru, že není na místě odpůrci náhradu nákladů řízení přiznat. Je pravdou, že odpůrce je relativně malým městem, a patrně nezaměstnává osobu na pozici, která by jej mohla v řízení před soudem zastupovat (což soud ověřil na webových stránkách odpůrce). Je také pravdou, že odpůrce v řízení nevystupoval v pozici správního orgánu, nýbrž v postavení samosprávné korporace, jednající v samostatné působnosti. Přesto je však dle názoru krajského soudu namístě analogicky aplikovat závěry ustálené judikatury správních soudů, řešící otázku náhrady nákladů řízení procesně úspěšného správního orgánu (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99-39, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 1 As 43/2005-102, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS a další). Odpůrce při vydání napadeného opatření jednal v rámci zákonem mu svěřené působnosti. Byl způsobilý zformulovat návrh napadeného opatření včetně jeho důvodů a toto opatření následně zákonem předepsaným způsobem vydat. Jeví se proto jako spravedlivý požadavek, aby byl odpůrce také schopen zákonnost napadeného opatření samostatně obhájit v řízení před soudem. Krajský soud samozřejmě odpůrci nikterak neupírá právo nechat se v řízení zastoupit právním profesionálem, náklady na jeho zastoupení nechť nese sám. Takový závěr lze považovat za spravedlivý i vzhledem k tomu, že vydání napadeného opatření znamená pro odpůrce významný ekonomický profit v podobě daňových příjmů.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. srpna 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.